

Šopek Marijinih čednostij.

II. Goreča ljubezen do Boga.

cesarju Ferdinandu I. pripoveduje zgodovina, da je dobil nekdaž v svoji mladosti kot darilo majhno ogledalo, tako pripravno, da je je lahko vedno s seboj nosil. Kmalu pa je opazil njegov vzgojitelj, da se mladi vojvoda večkrat ogleduje v ogledalu. Zato se je bal, da bi ne postal nečimern, in je zahteval, naj se mu ogledalo vzame. Toda kako se vsi začudijo, ko vidijo mesto stekla v ogledalu podobo Matere božje. Ferdinand je bil že v zgodnji mladosti goreč Marijin častilec; zato je vzel iz ogledala steklo in dejal v okvir podobo nebeške

kraljice. Podobo nebeške matere je hotel vedno pri sebi imeti. Seveda je vzgojitelj sedaj rad dovolil, da je ohranil Ferdinand to „ogledalo“.

Da bi se tudi ti, otrok, rad oziral v Marijo, da bi njena podoba prešla v tvoje srce! Zlasti ti pa mladostno življenje Marijino kaže polno lepih čednostij.

Bila je v stari zavezi lepa navada, da so stariši svoje otroke, ali pa tudi, otroci sami sebe zaobljubili, da hočejo neki določen čas Bogu v templju služiti. Tako sta tudi Joahim in Ana peljala svojo hčerko Marijo v tempelj, kjer se je v za to odločenih prostorih vzgojevalo mnogo njenih tovarišic. Marija sama, čeprav mlada, je hrepenela po tej samoti, kakor bi se bala, da bi je v službi božji ne motili sorodniki, ali njih govorjenje in njih dejanje. Kolikor bolj se je bližala kraju, kjer naj bi zvesto Bogu služila, toliko bolj vesela in zadovoljna je bila. In ko je prišla na prostor, kjer so se Izraelci zbirali k božji službi, je darovala Bogu svoje oči, da bi ničesar ne gledala, kar Bogu ni všeč; darovala je Bogu svoja ušesa, da bi ničesar ne poslušala, kar Boga žali. Darovala je svoj jezik, da bi le o Bogu govorila in o zveličanju svojem in svojega

bližnjega. Darovala je svoje misli, da bi le na Boga mislila; darovala je slednjič svoje srce, da bi le Boga ljubila.

Kakor jutranja zarja postaja čim dalje svetlejša, dokler se čisto ne zdani, tako je tudi Marija v templju vedno bolj rastla v čednostih in popolnosti. Bolj in bolj se je v nemala v ljubezni do Boga, vedno bolj čist je bil njen namen, da bi bila le Bogu všeč pri vsakem

delu in opravi. Ko je nekoliko odrastla, je z drugimi deklicami pod vodstvom pobožnih žen v templju napravljala oblačila za božjo službo, dragocene prte in umetna pregrinjala za svete prostore. Tudi pri delu je mislila, v čigavo čast bo služilo vse to. Zlasti s pobožnostjo je brala tudi sveto pismo.

Zgodaj se mora vaditi, kdor hoče kdaj v čednosti napredovati. „Kako boš našel v starosti, česar nisi spravil v mladosti?“ pravi sveto pismo. Otrok, ki je v mladosti nečimern in lahkomišljen, tudi v poznejših letih ne bode drugačen. Kdor pa od mladosti resnično ljubi Boga in se ničesar bolj ne boji, kakor svojega dobrega nebeškega Očeta razžaliti z grehom, bode v čednostih napredoval in storil mnogo dobrega.

Da bi pa mogel ti otrok od mladosti vedno zvest biti Bogu, moraš goreče častiti Marijo, ki je najlepši zgled ljubezni do Boga. Prositi jo moraš, da tudi tebi pomaga goreče ljubiti dobrega Boga. Sveta Terezija je v dvanajstem letu izgubila svojo mater. Sirota poklekne pred Marijino podobo, izroči se ji popolnoma, ter jo prosi iz globočine srca, da bi ji bila odslej mati. Od tistega časa se je štela za Marijino hčer. Kako pobožno je živela svetnica pod Marijinim varstvom in koliko dobrega je storila v čast božjo in v korist ljudem! Marija ji je bila dobra mati. Tudi tebi, ljubi otrok, bo prav tako dobra mati in ti bo pomagala, da boš njen dobri otrok in da boš goreče ljubil nebeškega Očeta.

A. Stroj.

Naročilo.

Tiho po loki
Virček šumlja —
Nemo ga misel
Moja spremlja . . .

Hiti, oj hiti
Virček naprej . . .
Moje pozdrave
Logu povej!

Milka Posavska.

